

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΜΕ ποίαν φεμβώδη ψυχικήν διάθεσιν ἔβυθισθην εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς κύκλω μου ἐξελισσομένης σκηνογραφίας, ἐνῶ τὸ ἀτμόπλοιον διέσχιζε τὴν γαληνιῶσαν σμαραγδίνην θάλασσαν. Ἐπάνω ὁ οὐρανὸς ἥπλουτο εἰς ποικίλας φανταστικὰς ἀποχρώσεις, ἀς προσέδιδεν ὁ πρὸς τὴν δύσιν χλινῶν ἥλιος εἰς τὰ διεσπαρμένα ἐνιαχοῦ ἀραχνοειδῆ νεφύδρια, ἐνῶ ἀκριβῶς ἄνωθεν ἡμῶν νέφος πυκνότερον ὡς γάζα ροδοκύανος μὲ τοὺς γραφικοὺς χυματισμούς του καὶ τὰς πτυχάς του τὰς μεγαλοπρεπεῖς, ἐκρέματο ὡς παραπέτασμα ὑπὲρ τὴν κεφαλήν μας. Δεξιῶ, ἐν ἀπόπτῳ. ἡ παραλία ἔξετε-

νετο ἐν θυμασίᾳ ποικιλίᾳ γραμμῶν καὶ σκιῶν καὶ σχημάτων, ὡς ἐκ τῆς ἀνωμαλίας τῶν ἐναλλασσόντων βράχων, ἀπωτέρω δὲ

* ΣΗΜ. - "Η ἐν Πειραιεῖ εὐπαίδευτος καὶ ἀρίστης ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως κ. Ἐλένη Ἐπ. Πολιτάκη, τὸ γένος Παπαδάκη, εἰ καὶ τὸ πρῶτον ἐμφανιζούμενη ἐνταῦθα ὡς συνεργάτις τοῦ Ἡμερολογίου, τυγχάνει οὐχ ἡττον γνωστὴ καὶ λίαν συμπαθής εἰς τοὺς περὶ τὴν σύγγραφον φιλολογίαν διατρίβοντας. Εἰς τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ δημοσιογραφικὰ φύλλα τῆς Ἀλεξανδρείας, ἔνθα τέως διέμενεν, ἀπό τινος δὲ καὶ εἰς πολλὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐν ἴδιαιτέροις φυλλαδίοις, ἐδημοσιεύθησαν οὐκ ὀλίγα ἔκλεκτα προϊόντα τῆς εὐφουοῦς καὶ κομψῆς λογογράφου, ἡς τὴν εἰκόνα μετὰ χαρᾶς ταραθέτομεν ὥδε, κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν ἀρχὴν τῆς προσωπογραφήσεως τῶν ἡμετέρων δοκίμων συνεργατῶν.

τὰ λευκάζοντα χωρία διεγέραφοντο ὡς λευκὰ πολύτιμα τρίχαπτα διὰ μέσου τῶν ἐκδιπλουμένων ἀνθοσπάρτων καὶ χλοερῶν πεδιάδων. Μετὰ μικρὸν ὁ ἥλιος ἐβυθίζετο ὑπὸ τὴν ὡσεὶ λαξευτὴν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν μεταβάλλων εἰς διαστάσεις ἀπεράντου πυκναιᾶς τὰ συνεσωρευμένα νεφύδεια, οἷονεὶ πυρπολούμενα ἀπὸ φλόγας χρυσιζούσας, καὶ αἱ σκιεραὶ κορυφαὶ τῶν βουνῶν ἐπὶ τινας στιγμὰς ἐλούσθησαν ἀπὸ ροδίνας ἀνταυγείας ἀσυλλήπτου ἐκφράστεως. 'Αλλ' αἱ γοητεῖαι ἔκειναι τοῦ φεύγοντος καὶ παιζοντος φωτὸς ἐν ἀκαρεῖ ἐχάνοντο, βαθμηδὸν δὲ παρέμεινε σκορπισθὲν ἀνὰ τὴν ἀτμοσφαιρὰν γαληνιαῖον ἡμίφως καὶ γαλακτώδης ὅμιγλη, καλύπτουσα δόλονεν τὴν γύρω θαυμασίαν εἰκόνα.

Τὸ τέλος τῆς φθινοπωρινῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐνέπλησε γλυκείας μελαγχολίας τὴν ψυχὴν μου, ἐξ ἣς μὲ ἀπέσπασαν αἱ φαιδραὶ ἀναφωνήσεις καὶ οἱ μεταλλικοὶ γέλωτες ζωηρῶν παιδίων, τὰ διποῖα ἔπαιζον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, συμμιγνύμενοι πρὸς τὸν εὔθυμον θόρυβον ἄλλων συνομιλητῶν, ἐνῶ παρέκει ἡκούοντο οἱ δροσεροὶ γέλωτες καὶ αἱ φαιδραὶ χαριτολογίαι ὅμιλου νέων καὶ νεανιδῶν. Δὲν ἡξεύρω πῶς ὅλη ἔκεινη ἡ πλημμυροῦσα ζωὴ καὶ φαιδρότης μοῦ ἐφαίνετο ἀλλέκοτος καὶ, θέλουσα νὰ συγκρατήσω ἐπὶ μᾶλλον τὰς πρὸ μικροῦ ρεμβώδεις ἐντυπώσεις μου. ἀπεσύρθην εἰς μίαν γωνίαν τῆς γεφύρας παραδιδόμενη εἰς τὴν γλυκεῖαν μου ὄνειροπόλησιν. 'Αλλ' ἀκινθῶς ἔκει, ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι θρανίου. ἄλλο σύμπλεγμα μοῦ διῆγειος τὴν προσοσχήν. Μία γυνὴ καὶ εἰς ἀνήρ. Καὶ ἀγνοῶ διατὶ εἰς τὸν μαρασμὸν καὶ τὴν ξηρότητα τῶν πεντήκοντα ἑτῶν τῆς μοῦ ἐπῆλθεν ἡ ίδεα τῆς γεροντοκόρης. Ἡτο περιττὸν νὰ διερωτῶμαι περὶ τούτου. Η ἀνέκφραστος ἀπλότης τοῦ βλέμματος, ἡ ἀμηγανία καὶ ἀδημονία, μεθ' ἣς ἐκρατεῖτο εἰς τὴν θέσιν της, μὲ τὴν ὑπωχρὸν φυσισγνωμίαν της, ἣς τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ ματαίως διηγοῦντο ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε πρὸ τριακονταετίας ὥραία, ἡ μετριόφρων ἀξίωσις τοῦ στρογγύλου καὶ πως ἀρχαίζοντος πίλου της, καταφόρτου ἐκ πτερῶν δυσαρμόστων, ὁ μὲ περιττὴν σεμνότητα μέγρι πώγωνος κατεργόμενος πέπλος, ὁ κακῶς ἀποκρυπτόμενος ὅπισθεν ψευδῆς κόσμου, ὅλα αὐτὰ μὲ ἔπειθον ἀδιστάκτως ὅτι ἡ ἀγνωστος ἔκεινη ἦτο γεροντοκόρη. Περιέβαλον μὲ βλέμμα μελαγχολικὸν τὴν ἴσχυν ἀυτὴν σκιαγραφίαν. Καὶ ὡς ἐκάθητο ἔκει, σιωπηλὴ καὶ σκεπτική, μοῦ ἐφάνη ὅτι θὰ ἀνεπόλει ἵσως κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἔκεινην ἐσπέραν, τὴν πρόσφορον εἰς ἀναμνήσεις ἀπωχημένας, τὰ ὥραῖα ἔτη, καθ' ἡτο δροσερὰ καὶ εὔμορφος καὶ ἐπίστευεν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ιδανικῶν της, ἐνῶ τώρα ἀπὸ ὅλα τὰ πέριξ γελῶντα καὶ παιζοντα ἀγγελουδία κανὲν δὲν ἤρχετο νὰ καθήσῃ εἰς

τὰ γόνατά της καὶ μὲ ἐν ἀγγελικὸν φίλημα ἔγγονοῦ νὰ θερμάνη καὶ ζωογονήσῃ τὴν κασδίαν της, τῆς ὅποιας τίς οἶδεν ἀν δὲν εἴχεν ἀποθάνει καὶ τὸ τελευταῖον ὄνειρον. Καὶ συλλογιζομένη μετά τινος πόνου τὴν γηραιὰν αὐτὴν κόρην, ἥτις δὲν εἴχεν αἰσθανθῆ τὰς γλυκείας ἀπολαύσεις τῆς ἔγγαμου γυναικὸς καὶ τὰς ιερὰς συγκινήσεις τῆς μητρότητος, ἔστρεψε ως εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ Θρανίου, ὅπου, διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνος, κυρτωμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἔξηκοντα ἐτῶν του, μὲ τὸ βλέμμα ἐσβεσμένον καὶ ἀπλανές, ἐκάθητο εἰς γηραιὸς κύριος, μὲ καθαρὰν ἀλλ' ἀκομψὸν περιβολήν, μὲ τὴν χονδρῆν ἄλυσσον τοῦ ὡρολογίου του, καὶ μὲ εὔμεγέθη δάκτυλιόλιθον εἰς τὸν μεσαῖον δάκτυλον τῆς χειρός. Καὶ τὸν ἐφαντάσθην, εἴτε διότι συνετέλει πρὸς τοῦτο ἡ θέα τῆς γεροντοκόρης, εἴτε διότι ποάγματι οὕτως εἴχε, τὸν ἐφαντάσθην ἐπίσης ἄγαμον ἡ χῆρον, ἀνευ τέκνων, μικρὸν εἰσοδηματίαν. ἀφθιτικὸν καὶ ἀεργόν, καὶ ὅστις ἐπιστρέψων ἐκ τῶν λουτρῶν δὲν θὰ εἴχεν ἔνα υἱόκον βραχιονα, νὰ τὸν στηρίξῃ, μίαν τρυφερὰν στοργὴν νὰ τὸν θωπεύσῃ, ἐν συμπαθέες μειδιάμαχ νὰ τοῦ γλυκάνη τὴν πικρίαν τῶν ἀναμνήσεων. Οὕτε καν καμμιά ἀγαθὴ μορφὴ γυναικός, πλαισιουμένη μὲ κόμην λευκήν, δὲν ἥρχετο νὰ κύψῃ συμπαθῶς ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀναζωογονήση τὴν ἀνάμνησιν πκρελθούσης εὐτυχίας, ἣν νὰ εἴχε διαμοιράσει μετ' αὐτοῦ.

Καὶ ἔβλεπον τοὺς δύο αὐτοὺς γέροντας κατὰ συγκυρίαν εὐρεθέντας ἔκει τὴν στιγμὴν ἔκεινην, ὅλως ἀγνώστους πρὸς ἄλλήλους καὶ ὅμως τόσον ὄμοιάζοντας καὶ τόσον ἡμοσμένους, ὥστε μοι ἐφαίνοντο ὡς δύο παλαιικὶ εἰκόνες, ἡ μία συμπλήρωμα τῆς ἄλλης, καὶ τόσον συνάδουσσαι πρὸς τὴν μελαγχολίαν τῆς ἐσπέρας, ὡςνὰ εὐρέθησαν ἔκει ἐψυχωθεῖσαι ἐκ τῶν ὄνειροπόλων ρεμβασμῶν μου.

Καὶ ἐνώπιον τοῦ θλιβεροῦ ζεύγους καὶ ἐσκεπτόμην πενθίμως. Μόνοι, κατάμονοι καὶ οἱ δύο! Τί μελαγχολικὸν πρᾶγμα αὐτό, ὅταν μάλιστα ἡ ψυχρὰ τοῦ φθινοπώρου αὔρα, ὡθοῦσα τὰ ἔηρα φύλλα τῶν δένδρων, τὰ στροβιλίζει ἐνώπιον σου, ὡς νὰ σὲ προειδοποιῇ ὅτι μετ' ὀλίγον πρέπει νὰ παρέλθῃς, ὡς αὐτά....

— Μόνοι!....μόνοι!....ἐψιθύσισα. Καὶ ὅμως τίς οἶδε, διελογίσθην, ἀν δὲν οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ, ἡνικάμενοι εἰς τὸ παρελθόν, δὲν θὰ ἔσυρον ἥδη ἐπισθέν των κόσμων ὀλόκληρον εὐτυχίας!

* *

Αἴφνης, γεροντικὸς βήξ, ἐπίμονος, ἀνετίναξε τὸν σκελετώδη γέροντα, ὅστις ἐγερθεὶς καὶ μετὰ κόπου στηρίζομενος ἐπὶ τῆς βκυτηρίας του ἀπεγώρησε μὲ βῆμα συρόμενον, χωρὶς οὐδὲ ἐν βλέμμα νὰ φίψῃ ἐπὶ τῆς γηραιᾶς κόστης.

Καὶ ἐνῶ απεμακρύνετο ἥκουσα ἄλλον ἐπιβάτην νὰ τὸν προσα-

γορεύση όνομαστι. Εἰς τὸ ἔκφωνηὲν ὄνομα ἀνεσκίρτησα. Ἐνόμισα ὅτι μοῦ ἦτο γνωστόν, ἀλλοτε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἐζήτησα νὰ συγχεντρώσω τὰς ἀναμνήσεις μου καὶ ρίψασα ἐν ἀκόμη βλέμμα ἐπὶ τῆς σιωπηλῆς καὶ μελαγχολικῆς γυναικὸς ἐνόμισα ὅτι καὶ αὐτῆς τὸ ὄνομα δὲν θὰ μοῦ ἦτο ἄγνωστον.

Ἄνεμνήσθην ὅτι πολλὰ ἔτη πρίν, ὅταν ἥμην ἀκόμη παιδίον, ἐταξεῖδευα κάποτε καὶ πάλιν, ἀλλὰ τότε ἦτο ἄνοιξις. Πλήρης κάλλους καὶ ζωῆς. Εἶχον συμπλωτῆσας τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, τὸν γηραιὸν κύριον καὶ τὴν γραῖαν κόρην. Ἀλλὰ πόσον διαφόρους! Ἐκείνη λεπτή, ραδινή, χαριεσσα, μὲ πλουσίαν ἔονθὴν κόμην, μὲ τὸ πρόσωπον λεῖον καὶ ἀπαστράπτον ἐξ παρθενικῆς ἀθωότητος, μὲ τὸ μειδίαμα πτερυγίζον εἰς τὰ ἄκρα τῶν γειλέων, λευχείμονα, μὲ κυανῆν περὶ τὴν ὄσφυν μεταξίνην ταινίαν, μὲ ἐν τοιανταφύλλον ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐν βιβλίον κις τὴν χεῖρα. Ἀπέναντί της ἐκάθητο ἔκεινος, μὲ τὰ αὐτὰ καὶ τώρα χαρακτηριστικά· ἀλλὰ μαῦρος μύσταξ ἐσκέπαζε τὰ φιλομειδῆ χειλη καὶ φυτεινὰς λάμψεις ἐσκόρπιζον τὰ ὡραῖα μαῦρά του μάτια, μὲ τὸ παράστημα εὐθυτενές, κομψός, ἐράσμιος, κατατρώγων μὲ ἀπληστα βλέμματα θυμασμοῦ καὶ πόθου τὴν χαριτωμένην νέάνιδα.

Μετὰ πολλούς ἐλιγμούς προσήγγισαν ἀλλήλους. "Ω! ἡ νεότης πόσον ἀναγγωρίζει ἑαυτήν! Καὶ εκεῖνος, εἰς μίαν στιγμὴν ἐνθαρρυνθείς, τῇ ἀπήρθυνε λέξεις τινάς. Τί τῆς εἴχεν εἴπει; Σχεδὸν τίποτε. Ἀπὸ τὰ τίποτε ἔκεινα, τὰ ἀπλούστατα, τὰ κοινότατα, τὰ ὄποια, ἐνῷ δὲν σημαίνουσιν οὐδέν, ἐκφράζουν πολλά, ἀπειρα, ὅταν ἡ καρδία ἐκχειλίζει....

— Τί ὡραία βραδυά, δεσποινίς!

Καὶ ἔκεινη μὲ ρίγος ταραχῆς καὶ ἀστρίστου γλυκείας συγκινήσεως:

— Ποάγματι θυμασία! ἐψέλλισε.

Καὶ ἔπειτα σιγὴ βαθεῖα. Καὶ γλυκεῖα ρέμβη, εἰς Δίς ἐξ ἐμφύτου βυθίζονται αἱ τὸ πρῶτον θιγόμεναι νεανικαὶ καρδίαι.

Μετ' ὀλίγον βίαιος κυματισμὸς συνεκλόνισε τὸ πλοῖον. Ἐκείνη ἐταξάχθη.

— Δεσποινίς, δὲν εἶσθε καλὰ αὐτοῦ. Περάστε ἀπ' ἐδῶ. Θὰ εἶσθε καλλίτερα.

Καὶ τῆς προσέφερε τὸ κάθισμά του, τὸ ὄποιον ἔκεινη ἐδέχθη μὲ ἐν ἐκφραστικὸν μειδίαμα καὶ ἐν χαριτωμένον εὖ χαριστικό.

Ἐτόλμησε εἶτα νὰ καθήσῃ πλησίον της. Τὴν ἡρώτησε διὰ τὸ βιβλίον, ὅπερ ἐκράτει. "Α! ἡσαν ποιήματα; Καὶ αὐτὸς ἡγάπα τὴν ποίησιν.... Κάποτε μάλιστα εἶχε γράψει καὶ στίχους. Καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ ὅμιλία ἐγίνετο οἰκειοτέρα, μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα, πᾶλλον ἐπαγωγός.

Τῆς εἶπε ποῖος ἦτο. Μετέβαινε εἰς Τεργέστην δι' ἐμπόριον σι-
τηρῶν. Δὲν εἶχε μὲν κεφάλαια μεγάλα· ἀλλ' ἦτο εὐχαριστημένος
ἀπὸ τὴν ἔργασίαν του καὶ ἀπὸ τῆς τύχης τὴν εὔνοιαν. Μόνον ποῦ
ἦτο μόνος! χωρὶς κανένα στενὸν συγγενῆ.... χωρὶς καμμίαν καρ-
δίαν, ἡ ὅποια νὰ τὸν ἐννοήῃ.... Εἶχε, εἶνε ἀληθές, πληθὺν φίλων, οἱ
ὅποιοι τὸν ἥγάπων. 'Αλλ' ἡ φίλια ἀρκεῖ ἄρδε γε νὰ πληρώσῃ ὅλα
τὰ κενὰ τῆς ψύχης;...."Ω! ἂλλο εἶνε ἡ ἥγάπη τῆς μητρός, τῆς
ἀδελφῆς, τῆς.... συζύγου!....

'Αλλὰ καὶ ἔκεινη μετέβαινεν ἐπίσης, κατὰ σύμπτωσιν εὔτυχη,
εἰς Τεργέστην, ὅπου εἶχε συγγενεῖς μίαν ἀδελφὴν τῆς μητρός
της, ὑπανδρευμένην πολὺ καλὰ καὶ ἀτεκνον. Αὐτή. Θυγάτηρ ἀ-
νωτέρου ὑπαλλήλου, συνταξιούχου, εἶχε δύο ἀδελφὰς ἀκόμη.
'Ενοεῖται, δὲν ἦσαν πολὺ πλούσιοι. Μετέβαινε λοιπὸν ἐγγὺς τῶν
ἐν Τεργέστῃ συγγενῶν, οἱ ὅποιοι τὴν ἐκάλουν νὰ λάθη παρ' αὐ-
τοῖς θέσιν θυγατρός.

—Τί σύμπτωσις! ἔκεινος ἔγνωριζε τὴν οἰκογένειαν τῆς θείας της!

'Αλλ' εἶχεν ἐπέλθει ἡ νῦν καὶ ἔκεινη ἥγερθη ὅπως ἀποσυρθῇ
εἰς τὸν θαλαμίσκον τῆς, συγκεχυμένη, ἐρυθριῶσα. Τῆς ἔθλιψεν ὁ
νέος τὴν χεῖρα καὶ τὴν προέπεμψε διὰ βλέμματος στοργῆς.

Τὸ ταξείδιον διήρκεσε τρεῖς ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ-
ό νέος παρέσχεν εἰς τὴν κόρην ὅλας ἔκεινας τὰς λεπτὰς καὶ ἀπα-
ραιτήτους κατὰ τὸν πλοῦν περιποιήσεις, ἐν τῇ ἀμοιβαιότητι τῶν
ὅποιων γεννῶνται οἱ πρῶτοι δεσμοὶ τῆς συμπαθείας. Καὶ ἡ σελήνη
ἄνωθεν κατάργυρος ἔχυνε τὸ ἴλαρὸν καὶ γλυκὺ φῶς εἰς τὸ εὔτυχες
ζεῦγος τῶν ἀγνῶν ἐρωτευμένων, ὅπως θὰ ἐφωτιζεν ἵσως αὔριον
τὴν ἐσπέραν τὸν γάμον των, μίαν κοιτίδα βρέφους κατόπιν.

Τὸ εἰδύλλιον ἔξτρολούθησε μέχρι Τεργέστης, ἔνθα οἱ ἀσυναι-
σθήτως διὰ τῶν δεσμῶν ἀθώου ἔωτος συνδεθέντες, ἀφίνοντο νὰ
παρασύρωνται εἰς τὴν γονητείαν τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν αἰσθημάτων
καὶ τῶν ἰδεῶν των. 'Επι τέλους, ἐσπέραν τινά, ἔνεκεν ἀσημάντου
περιστατικοῦ—δι' ἔνα χορὸν τυχαίως παραχωρηθέντα εἰς ἄλλον
καὶ ὅχι εἰς αὐτὸν—ὁ νέος ἀνεκάλυψεν ὅτι τὴν ἥγάπα τρελά, καὶ
ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἡ ζωή του θὰ ἦτο σκοτεινή καὶ ἔρη-
μος ἀνευ τῆς γλυκείας νεάνιδος

Τότε ἐζήτησε ἀπὸ τὸν θεῖον της τὴν χεῖρα τῆς κόρης. Οὕτος,
ἀφοῦ καὶ αὐτῆς ἔτρεψε τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν νέον αἰσθήματα, ἔλαβε
τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων της καὶ τοὺς ἐμνήστευσε.

Μετὰ τινα γρόνον διαρρέεσαντα ἐν μαγείᾳ καὶ μέθῃ, ἡ ναγκά-

συησαν ἐν σπαρακτικῇ ὁδύνῃ νὰ γωρισθῶσιν. Ἐκείνη ἔφυγεν ἐπιστρέφουσα εἰς Ἀθήνας, ὅπου ὁ πατήρ της ἡσθένει βαρέως. Καὶ ως νὰ εἴγεν ἀποκομίσει φεύγουσα, μαζὶ μὲ τὴν καρδίαν του καὶ τῆς χῆς τὴν εὔνοιαν, ἐκεῖνος ἔπαθεν ἵκανάς ζημιάς, ἔχρεωκόπησε καὶ ἡ μικρὰ του περιουσία σχεδὸν κατεστράφη. Ἐν τῷ μεταξὺ επῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ πατρός της. Αἱ μικραὶ αὗται τραγῳδίαι ἀνέβαλλον ἐπ' ἀόριστον τὸν γάμον. Μέσα, εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰ βάσανά των τοῖς ἀπέμενε μία γλυκεῖα παρηγορία: ἡ περιπαθῆς καὶ πλήρης ἀγάπης παραφόρου ἀλληλογραφία των. Ἄλλα καὶ αὐτὴν ἔγαλάρωσαν βαθυμηδὸν αἱ βιωτικαὶ μέριμναι καὶ οἱ περισπασμοὶ τοῦ παρόντος. Ἐπὶ τέλους ὁ γρόνος /ο ἀδυσώπητος, ἡ μικρὰ ἀπουσία, γωρὶς νὰ καταπνίξωσιν ἐντελῶς τὸν παλαιὸν ἔρωτα, ἔσγον ως αναπόδραστον ἀποτέλεσμα τὴν σιωπηλὴν διάλυσιν τοῦ ἀρραβώνος.

Οὕτε ἐκεῖνος οὔτε ἐκείνη ἐνυμφεύθησαν ποτέ. Ἐμειναν ἄγαμοι, εἴτε ἐκ τύχης, εἴτε ἐκ δυσκολιῶν, εἴτε διότι ἐπροτίμησαν νὰ διατηρήσωσιν ἑκάτερος ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του τὴν ιερὰν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἔρωτός των.

Καὶ τώρα, ἡ τύχη ἡ σκληρὰ καὶ εῖρων, ως διὰ νὰ παιᾶν μίαν ἀκόμα φοράν, τοὺς ἔφεσε πάλιν ἐγγὺς ἀλλήλων, φάκη πλέον ἐλεεινὰ τοῦ παρελθόντος. Ἐκεῖνος, κατόπιν πολυετοῦς καὶ ἐπιμόχθου ἐργασίας, εἶχεν ἔξασφαλίσει γλίσχρον τι εἰσόδημα, ἐξ οὐ απέζη. Ἐκείνη, αφοῦ ύπανδρευσε τὴν μίαν καὶ ἔθαψε τὴν ἀλληγορίαν ἀδελφήν, ἔζη μὲ τὴν σύνταξιν τοῦ πατρός της. Καὶ ἐπέστρεψον τώρα, κατὰ μοιραίαν ίδιοτροπίαν τῆς τύχης, ἀπὸ τὰ λουτρά, ὅπου εἶχον μεταβῆ, ἐκεῖνος διὰ τὸ ἀσθμά του καὶ ἐκείνη διὰ τοὺς ρευματισμούς της καὶ ἐνῶ, μετὰ πάροδον τόσων χρόνων, εύρισκοντο πάλιν απέναντι ἀλλήλων, βυθισμένοι ἵσως ἐκαστος εἰς τὰς προσφιλεῖς ἀνανυνήσεις τοῦ παρελθόντος, ἐν τοσούτῳ πασχήρχοντο ξένοι, ἄγνωστοι, ἀδιάφοροι. κατάμονοι, καὶ τοῦτο ἀπλούστατα, διότι ἡ φυσικὴ εἰς τὴν ἡλικίαν των ἔλλειψις περιεργίας. δὲν τοῖς ἐφείλκυσεν οὐδὲ ἐν βλέμμα προσοχῆς!

Καὶ ἐσκεπτόμην: τί ίδιότροπος, τί σκληρά, πόσον ἀκατάληπτος ἡ είμαρμένη!

Οι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ ὅποιοι θὰ ἥσαν εύτυχεῖς ἐὰν ἡ τύχη τοὺς ἦνωνεν ἄλλοτε ὅταν ἤγαπῶντο, καὶ θὰ ἔσυρον μαζὶ των ἐνα ὄλοκληρον κόσμον εύδαιμονίας, δημιούργημα τῆς ἀγάπης των, τώρα πα-

ρέσχονται έγγυς ἀλλήλων ἄγνωστοι ἀπαρατήρητοι καὶ ἐντελῶς
ξένοι !

Ἐν Πειραιεῖ, Αὔγουστος τοῦ 1897.

ΕΛΕΝΗ ΕΠ. ΠΟΛΙΤΑΚΗ

ΟΙ ΑΧΟΡΤΑΓΟΙ

ΦΕΤΕ μου Σεῖς ποῦ τ' ἀπειρο φωτίζετε, ἀστέρια,
Κόσμοι ἀμέτροποι, λαμπροί, π' ἀδιάκοπα γυρνᾶτε
Καὶ Κᾶποιον μὲ τὸν κάθε σας τὸν γύρο χαιρετᾶτε—
Πέτε μου, δέομαι 'ς Ἔσας μὲ σηκωμένα χέρια !

Τί εἰν' αὐτοὶ οἱ πλούσιοι χάμου 'ς αὐτὴν τὴν σφαῖδα
Ποῦ τόσο ὑπερήφανα τριγύρω τους κυττάζουν
Καὶ μόνη ἔχουνε δουλειὰ καὶ σκέψι νὰ συνάζουν;
Τέτοιους ἀπάνω σας καὶ Σεῖς δὲν ἔχετ' αὐτοῦ πέρα ;

Ζῶα, 'σὰν τούτους, μ' ἔτοιμο ὅλο νὰ χάψῃ στόμα,
Μὲ βλέμμα πάντα πονηρὸ καὶ κᾶποτ' ἀγριεμένο,
Αἱώνια μέσ' 'το δακκὶ νὰ βλέπουνε τὸ ξένο,
Καὶ νά 'χουν τούμπανο κοιλιά καὶ νὰ πεινοῦν ἀκόμα ; .

Τέτοιας λογῆς ἀπάνου σας δὲν τριγυρίζει ψεῖρα;
Γιὰ 'πέτε Σεῖς ποῦ ξέρετε 'ς τὴν πλάση τί συμβαίνει,
Εἶνε κι' ἀλλοῦ ἡ γενεὰ αὐτὴ ἐξαπλωμένη
Ἡ μόνο 'δῶ εὐρέθηκε 'ς τὴν γῆ τὴν κακομοῖρα ; ..

"Αχ ! μ' ἔν' ἄς ὥτον δυνατὸ σημεῖό σας νὰ νοιώσω
Τί κάνουν μέσα 'ς τὴν σοφὴν αὐτὴν δημιουργία
Ἐτοῦτα τὰ ἀχόρταγα μικροσιθηγία,
Καὶ τὴν μισή μου τὴν ζωὴν γιὰ πληρωμὴ νὰ δώσω.

ΘΕΜ. ΣΟΛΟΜΟΣ